

BARTALIS JÁNOS
(1893-1976)

Költő koporsójára hullt a föld megint: Bartalis Jánost fogadta be a házsongárdi temető. A történelem „leghoszszabb évszázadának” háromnegyedét élte át Csere János földije, aki Alsókosályon, Ráckevén, majd Kolozsvárt lelt otthonra. A Nyugat avatja költővé egyéni hangú versekkel, amelyeknek többsége „Rímtelen, szabad s különös illatú, mint a réti széna”. Idill a szabadversben. Idill valóban, szabad, de „pontos” versek a „világ tereiről”, a mezőkről, s igen, gyakran, sokszor: a tavaszról. Abban a költeményben is, amely pár éve lapunkban jelent meg,

a tavaszhozó Veresbegymadár köszöntése, a pattanó rügy, a susogó bokor ad alkalmat az Örök Tavasz szép üdvözlésére:

„Tavaszi újulás,
zengő ifjúság
vett erőt —
réteken,
szíveken.”

Télen halt meg a tavasz költője. Joggal remélhetjük azonban, hogy az irodalomtörténet évszakváltásai a Költő életművét mindenkor jól védett helyen találják.

Szerkesztői asztal

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola vendégeként Szegedre látogatott Jerzy Jarowiecki, a krakkói egyetem docense. A lengyel irodalomtörténész szerkesztőségünket is fölkereste.

*

Páskándi Géza Az eb olykor emeli lábát című darabját adta elő a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Magyar Nyelv és Irodalom Tanszékének irodalmi színpada. A bemutatón a szerző is megjelent, majd szerkesztőségünk vendége volt.

*

November 24-én avatták fel a Magyar Televízió szegedi és pécsi regionális stúdióját. Az MTV szegedi körzeti stúdiója — ideiglenesen — az újszegedi Sportsarnokban kezdte meg munkáját.

December 1-én szerkesztőségünkbe látogatott Molnár Géza, a Művészeti Alap igazgatóhelyettese. Társaságában volt Fábíán Zoltán, az írószövetség titkára is.

Meghalt Solymár István. Pár hete még tanulmányt ígért lapunknak a vásárhelyi művészetről, halála előtt egy nappal üzente: már aligha készül el határidőre. Aztán jött a hír: Solymár István, a Nemzeti Galéria főigazgató-helyettese elhunyt. Emlékét megőrizzük!